

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky – disciplinárny súd, v senáte zloženom z predsedu JUDr. Mareka Dudíka a sudcov Mgr. Petra Melichera a JUDr. Rastislava Stieranku, o návrhu predsedníčky Okresného súdu B. a návrhu ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky v disciplinárnej veci proti **JUDr. S. D.**, sudcovi Okresného súdu B. na ústnom pojednávaní konanom dňa 14. novembra 2011 takto

r o z h o d o l :

JUDr. S. D., nar., bytom ul.,B., sudca Okresného súdu B.

s a u z n á v a z a v i n n é h o, ž e

1.

- dňa 22. októbra 2010 ako sudca pre prípravné konanie Okresného súdu B. konal a rozhodoval o žiadosti obvineného J. B. o jeho prepustenie z väzby na slobodu vo veci vedenej na Okresnom súde B. pod sp. zn. 0Tp/526/2010, hoci dňa 20. októbra 2010 bola v tej istej trestnej veci na tom istom súde už podaná obžaloba pod sp. zn. 6T/81/2010, o čom bol do spisu č. 0Tp/526/2010 dňa 21. októbra 2010 založený písomný záznam
- po tom, čo Krajský súd Bratislava rozhodnutím sp. zn. 3Tpo/71/2010 zo dňa 12. novembra 2010 vyššie uvedené rozhodnutie JUDr. S. D., sp. zn. 0Tp/526/2010 zo dňa 22. októbra 2011 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu B. na ďalšie konanie, o podanej žiadosti obvineného o jeho prepustenie z väzby neinformoval senát príslušný konať vo veci sp. zn. 6T/81/2010, v dôsledku čoho o tejto žiadosti rozhodol senát vo veci sp. zn. 6T/81/2010 až dňa 16. februára 2011, pričom na základe sťažnosti obvineného Krajský súd Bratislava rozhodnutím, sp. zn. 4Tos/23/2011 zo dňa 22. marca 2011 obvineného prepustil z väzby na slobodu pre zistené prierahy pri rozhodovaní o ním podanej žiadosti

2.

- ako sudca pre prípravné konanie Okresného súdu B. uznesením, sp. zn. 0Tp/522/2006 a sp. zn. 0Tp/149/2007 zo dňa 29. apríla 2011 konal a rozhodol o vzatí obvineného K. M. do väzby z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1 písm. a/ Trestného poriadku a zároveň uvedeným uznesením rozhodol o neprijatí návrhu obvineného na náhradu väzby písomným sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka, ani návrhu na peňažnú záruku za prepustenie obvineného z väzby na slobodu, hoci v trestnej veci obvineného K. M. už vtedy bola na Okresnom súde B. podaná obžaloba pod sp. zn. 4T/88/2008, z čoho vyplýva, že o väzbe obvineného rozhodoval ako nezákonný sudca, keďže oprávnenie sudcu pre prípravné konanie pre takéto rozhodnutie skončilo momentom podania obžaloby dňa 30. júla 2008 a o väzbe obvineného mal rozhodnúť predseda senátu Okresného súdu B. v konaní, sp. zn. 4T/88/2008,

t e d a**v bode 1.**

- porušil § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. vo vtedy platnom znení (ďalej len „zákon“), podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov ako aj ustanovenie § 30 ods. 4 zákona, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito, v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných priet'ahov

v bode 2.

- porušil ustanovenie § 30 ods. 1 zákona, podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov ako aj ustanovenie § 30 ods. 4 zákona, podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito

t ý m s p á c h a l**v bode 1.**

- závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/, písm. g/ zákona

v bode 2.

- disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona

z a t o s a m u u k l a d á

podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona disciplinárne opatrenie - zníženie funkčného platu o 50 % na obdobie 6 mesiacov.

O d ô v o d n e n i e

Predsedníčka Okresného súdu B. podala dňa 7. apríla 2011 návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. S. D., sudcovi Okresného súdu B. (ďalej len „JUDr. D.“) pre skutok uvedený v bode 1. výroku rozhodnutia. Tento návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 3 Ds 1/2011.

Porušenie povinnosti zo strany JUDr. D. videla v tom, že tento postupoval nesústreďene vo väzobnej veci obvineného J. B. vedenej na Okresnom súde B. pod sp. zn. 0Tp/526/2010. Namietala, že JUDr. D. rozhodol dňa 22. októbra 2010 ako sudca pre prípravné konanie o žiadosti obvineného o jeho prepustenie z väzby a tiež o jeho písomnom sľube napriek tomu, že v tejto trestnej veci už bola dňa 20. októbra 2010 podaná na Okresnom súde B. obžaloba pod sp. zn. 6T/81/2010. Informáciu o podaní obžaloby pritom asistentka založila do spisu 0Tp/526/2010 už dňa 21. októbra 2010. Ďalej navrhovateľka zhladla porušenie povinnosti sudcu aj v tom, že JUDr. D. po zrušení jeho rozhodnutia o žiadosti obvineného Krajským súdom v Bratislave a po vrátení veci 0Tp/526/2010 z krajského súdu na ďalšie konanie, nedal pokyn na jeho pripojenie k spisu 6T/81/2010. Uviedla, že nesústreďeným konaním JUDr. D. zavinil priet'ahy v súdnom konaní, ktoré mali za následok oneskorené rozhodovanie o žiadosti obvineného o jeho prepustenie z väzby, čím porušil povinnosť vyplývajúcu z § 30 ods. 4 zákona a navrhla mu uložiť disciplinárne opatrenie formou zníženia funkčného platu o 50 % na obdobie šiestich mesiacov.

M. podala dňa 28. júna 2011 iný návrh na začatie disciplinárneho konania proti JUDr. D. pre skutok uvedený v bode 2. výroku rozhodnutia. Tento návrh bol zaevidovaný pod sp. zn. 3 Ds 2/2011.

Porušenie povinnosti zo strany JUDr. D. videla v tom, že tento ako sudca pre prípravné konanie uznesením, sp. zn. 0Tp/522/2006 a 0Tp/149/2007 zo dňa 29. apríla 2011 rozhodol o vzatí obvineného K. M. do väzby, hoci v predmetnej trestnej veci bola dňa 30. júla 2008 podaná na Okresnom súde B. obžaloba pod sp. zn. 4T/88/2008. Rozhodnutie JUDr. D. o vzatí obvineného do väzby bolo na základe sťažnosti obvineného Krajským súdom v Bratislave zrušené a obvinený bol prepustený na slobodu. Krajský súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že JUDr. D. nebol oprávnený rozhodovať o väzbe obvineného, vzhľadom na štádium trestného konania. Navrhovateľka ďalej poukazovala, že pochybenie Okresného súdu B. bolo predmetom mimoriadneho záujmu a vzbudilo vo verejnosti značné pobúrenie, keďže chybou súdu došlo k prepusteniu dlhodobo hľadanej osoby podozrivej zo spáchania obzvlášť závažného zločinu. Napokon navrhovateľka žiadala ako priťažujúcu zohľadniť skutočnosť, že voči JUDr. D. bolo v čase spáchania tohto disciplinárneho previnenia už iniciované iné disciplinárne konanie (3 Ds 1/2011), pretože v inej trestnej veci tiež konal a rozhodoval ako sudca pre prípravné konanie po podaní obžaloby v predmetnej trestnej veci.

Navrhovateľka žiadala kvalifikovať takéto konanie JUDr. D. ako závažné disciplinárne previnenie, keďže tým porušil povinnosti sudcu upravené v § 30 ods. 1, ods. 4 zákona. Navrhovala mu uložiť disciplinárne opatrenie - zníženie funkčného platu o 70 % na obdobie jedného roka. V prípade, ak by bolo JUDr. D. medzičiasom uložené disciplinárne opatrenie za iné závažné disciplinárne previnenie, navrhla jeho konanie kvalifikovať ako závažné disciplinárne previnenie nezlučiteľné s funkciou sudcu a uložiť mu disciplinárne opatrenie – odvolanie z funkcie sudcu.

JUDr. D. sa k doručeným návrhom v určenej lehote nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako disciplinárny súd (ďalej len „disciplinárny súd“) na ústnom pojednávaní dňa 14. novembra 2011 rozhodol o spojení konania o obidvoch návrhoch s tým, že konanie bude ďalej vedené pod sp. zn. 3 Ds 1/2011. Zároveň na tomto ústnom pojednávaní vykonal disciplinárny súd dokazovanie v nasledovnom rozsahu:

JUDr. A. K., súčasná predsedníčka Okresného súdu B., uviedla, že trvá na návrhu, ktorý podala predchádzajúca predsedníčka Okresného súdu B., pričom poukázala na dôvody uvedené v pôvodnom návrhu.

JUDr. L. K., poverená zástupkyňa ministerky spravodlivosti, taktiež zotrvala na podanom návrhu z tých dôvodov, ktoré sú v ňom uvedené.

JUDr. D. až na pojednávaní predložil svoje písomné vyjadrenia k obidvom návrhom, ktoré v tejto veci adresoval vedeniu Okresného súdu B. V rámci svojho prejavu na ústnom pojednávaní, v zhode s predloženými písomnými vyjadreniami, namietal spáchanie disciplinárnych previnení, ktoré sú mu podanými návrhmi vytýkané.

Ohľadom skutku v bode 1. namietal rozpor medzi skutkovou vetou uvedenou v návrhu a jej odôvodnením. Uviedol, že nie je jasné, či sa disciplinárny návrh týka jeho konania a rozhodnutia zo dňa 22. októbra 2010 alebo neskoršieho postupu po vrátení veci krajským súdom. Priznal, že o väzbe obvineného v konaní sp. zn. 0Tp/526/2010 konal ako sudca pre prípravné konanie. Pripustil, že dva dni pred rozhodovaním o žiadosti obvineného o jeho prepustenie z väzby napadla na súd obžaloba v tej istej trestnej veci. Poukazoval však na skutočnosť, že povinnosť súdu v každom štádiu trestného konania skúmať existenciu dôvodov väzby bola zachovaná, keďže v dobe, ktorú neskôr Krajský súd v Bratislave označil ako dobu nekonania, súd minimálne trikrát rozhodoval o dôvodnosti väzby obvineného. Tvrdil, že jeho spis sp. zn. 0Tp/526/2010 bol namiesto pripojenia k tzv. obžalobnému spisu založený do archívu preto, lebo nebol rešpektovaný jeho ústny pokyn, pričom následne došlo k postihu asistentky aj súdnej tajomníčky.

Ohľadom skutku v bode 2. JUDr. D. uviedol, že vec mu bola doručená ako službukonajúcemu sudcovi v štvrtok dňa 28. apríla 2011 a zákonná lehota 72 hodín mu končila v nedeľu. Nasledujúci deň (piatok 29. apríla 2011) určil termín výsluchu obvineného M., vyrozumel obhajcov i prokurátora a vykonal výsluch obvineného. Zistil, že vydávacie rozhodnutie poľského súdu sa týkalo zatýkacieho rozkazu vydaného vo veci 0Tp/522/2006, pričom v odôvodnení bolo spomínané aj konanie sp. zn. 0Tp/149/2007. Namietal, že skutok, ktorý bol uvedený v zatýkacom rozkaze, ktorý slúžil ako podklad na rozhodnutie Krajského súdu v Krakove, v tomto rozhodnutí uvedený nebol. Pri rozhodovaní o väzbe obvineného bol pritom oprávnený rozhodovať len o tých skutkoch, ktoré boli uvedené vo vydávacom rozhodnutí poľského sudu, keďže obvinený sa aplikácie zásady špeciality nevzdal. Na základe výsluchu obvineného a spisového materiálu rozhodol o vzatí obvineného do väzby. Obhajcovia obvineného predniesli písomný sľub a ponuku peňažnej záruky ako náhradu väzby a zároveň doložili do spisu písomné prednesy, ktoré boli označené iným číslom konania, než o akom on rozhodoval. Napriek tomu o nich rozhodoval (zamietol ich), keďže podania posudzoval podľa obsahu, nie podľa spisovej značky. Trval na tom, že počas celého konania rozhodoval výlučne vo veciach, v ktorých bol ako sudca pre prípravné konanie oprávnený rozhodovať, t. j. aj o väzbe obvineného. Ak by v zákonnej lehote nerozhodol,

obvinený by bol prepustený z väzby na slobodu. Uvedomoval si, že predmetná vec bude problematická, vzhľadom na rozhodnutie poľského vydávacieho súdu. Krajský súd v Krakove totiž rozhodol na základe vnútroštátneho zatýkacieho rozkazu 0Tp/522/2006, o ktorom oprávnený rozhodovať vôbec nebol. Mohol rozhodovať výlučne len o medzinárodnom zatýkacom rozkaze, ktorý bol vydaný v konaní 0Tp/149/2007. Tvrdil však, že skutku uvedeného v zatýkacom rozkaze sp. zn. 0Tp/149/2007 sa vydávacie rozhodnutie netýkalo. Rovnako tvrdil, že predmetom jeho konania nebol ani skutok uvedený v obžalobe 4T/88/2008. Až po oboznámení sa so zrušujúcim rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave zistil, že v predmetnej veci nebolo po podaní obžaloby postupované podľa § 491 ods. 1 písm. b/, písm. c/, ods. 2 Tr. por., čo bol jediný zákonný postup po podaní obžaloby. Ak by bolo jeho rozhodnutie o väzbe obvineného rešpektované, mohlo vyvolať konanie, na základe ktorého by došlo k vydaniu zákonných rozhodnutí, či už podľa citovaných ustanovení alebo iného postupu, ktorý v dobe jeho rozhodovania vôbec nebol známy. Priznal, že rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave o prepustení obvineného z väzby na slobodu bolo zákonné. Následne nedošlo k takému postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré by mohlo mať za následok zadržanie takto prepusteného obvineného a následné zákonné rozhodnutie o jeho väzbe. To však už on nemohol ovplyvniť. On mal na výber len dve rozhodnutia, pričom obe boli zlé. Rozhodnutie o vzatí obvineného do väzby si vybral preto, že ako hmotnoprávny podklad mohlo poslúžiť pre konvalidovanie predchádzajúcich nezákonných rozhodnutí. Napokon JUDr. D. uviedol, že v porovnaní s inými sudcami rozhoduje kvalitne, pričom poukázal na skutočnosť, že agenda Okresného súdu B. je neskutočne náročná, porovnateľná s agendou Špecializovaného súdu, príp. Okresného súdu v Košiciach.

Z pripojeného spisu Okresného súdu B., sp. zn. 0Tp/526/2010, mal disciplinárny súd preukázané, že dňa 8. októbra 2010 bola Okresnému súdu B. doručená žiadosť obvineného B. o jeho prepustenie z väzby na slobodu už aj spolu so zamietavým stanoviskom prokurátora. Dňa 11. októbra 2010 v predmetnej veci nariadil JUDr. D. ako sudca pre prípravné konanie na deň 22. októbra 2011 termín výsluchu obvineného. Deň pred konaním nariadeného výsluchu založila do súdneho spisu 0Tp/526/2010 asistentka senátu úradný záznam o tom, že v predmetnej trestnej veci bola už podaná na Okresný súd B. obžaloba pod sp. zn. 6T/81/2010. Napriek tomu JUDr. D. dňa 22. októbra 2010 ohľadom žiadosti obvineného konal, t. j. obvineného vypočul a následne v ten istý deň o jeho žiadosti aj rozhodol tak, že ju zamietol. Jeho uznesenie, sp. zn. 0Tp/526/2010, zo dňa 22. októbra 2010 však Krajský súd v Bratislave svojím rozhodnutím, sp. zn. 3Tpo/71/2010, zo dňa 12. novembra 2010 zrušil a vec vrátil Okresnému súdu B., aby vo veci znovu konal a rozhodol.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že pri konaní a rozhodovaní o žiadosti obvineného došlo k procesnému pochybeniu zásadného charakteru. JUDr. D. totiž dňa 22. októbra 2010 už nebol oprávnený rozhodovať o podanej žiadosti obvineného. Krajský súd pritom poukázal na § 72 ods. 2 tretia veta Tr. por., v zmysle ktorého o väzbe rozhoduje súd, pričom sudca pre prípravné konanie koná o väzbe len v prípravnom konaní. Keďže počnúc dňom 20. októbra 2010 už bola predmetná trestná vec v štádiu konania pred súdom, mohol o väzbe rozhodovať len zákonný sudca. Jurisdikcia sudcu pre prípravné konanie končí momentom podania obžaloby. Je pritom nerozhodné, kedy bola súdu doručená žiadosť obvineného o jeho prepustenie z väzby. Určujúcim je moment rozhodovania o takej žiadosti. Krajský súd poukázal aj na skutočnosť, že v zmysle právnej kvalifikácie uvedenej v obžalobe išlo o tzv. senátnu a nie samosudcovskú vec. Krajský súd v závere konštatoval, že o žiadosti obvineného musí (po vrátení veci) konať a rozhodnúť senát v konaní sp. zn. 6T/81/2010.

Z obsahu spisu, sp. zn. 0Tp/526/2010, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Tos/23/2011 zo dňa 22. marca 2011, mal disciplinárny súd ďalej preukázané, že po vrátení veci (22. novembra 2010) JUDr. D. v predmetnej veci nekonal v súlade s § 2 ods. 6 Tr. por. a nepredložil urýchlene spis 0Tp/526/2010, t. j. nerozhodnutú žiadosť obvineného o jeho prepustenie z väzby, príslušnému zákonnému sudcovi (senátu). Namiesto toho dal písomný pokyn na doručenie rozhodnutia druhostupňového súdu stranám a zároveň dal pokyn na archiváciu spisu (č. l. 19). Obvinený pritom v decembri 2010 na vzniknuté priesťahy pri rozhodovaní o jeho žiadosti zo dňa 4. októbra 2010 JUDr. D. upozornil. Dňa 27. decembra 2010 bola na základe písomného pokynu JUDr. D. obvinenému expedovaná odpoveď s tým, že o predmetnej sťažnosti môže rozhodnúť len senát vo veci 6T/81/2010. Ani potom však spis (žiadosť obvineného) nepredložil zákonnému sudcovi (senátu) na ďalšie konanie.

O žiadosti obvineného o jeho prepustenie z väzby na slobodu (doručenej súdu 8. októbra 2010) tak zákonný sudca (senát) rozhodol až 16. februára 2011, kedy túto žiadosť obvineného uznesením, sp. zn. 6T/81/2010, zamietol. Následne však Krajský súd v Bratislave svojím rozhodnutím, sp. zn. 4Tos/23/2011 zo dňa 22. marca 2011, predmetné rozhodnutie prvostupňového súdu zrušil a obvineného prepustil z väzby na slobodu. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že Okresný súd B. pri konaní a rozhodovaní o žiadosti obvineného postupoval v rozpore s § 2 ods. 6 Tr. por., keďže nekonal prednostne a urýchlene, t. j. bez zbytočných priesťahov. Predmetné konanie trvalo neprimerane dlho a práve preto doba trvania väzby obvineného prekročila primeranú hranicu. To bolo príčinou okamžitého prepustenia obvineného z väzby na slobodu.

Z pripojeného spisu Okresného súdu B., sp. zn. 0Tp/522/2006, mal súd preukázané, že na základe žiadosti prokurátora bol najskôr vydaný príkaz na zatknutie obvineného M. podľa § 73 ods. 1 Tr. por. (č. l. 14). Tento tzv. vnútroštátny zatýkací rozkaz vydal dňa 22. augusta 2006 vtedajší sudca pre prípravné konanie JUDr. J. M. v rámci konania vedeného na Okresnom súde B. pod sp. zn. 0Tp/522/2006.

Z pripojeného spisu Okresného súdu B., sp. zn. 0Tp/149/2007, mal súd preukázané, že na základe ďalšieho návrhu prokurátora bol voči tomu istému obvinenému pre ten istý skutok vydaný aj európsky zatýkací rozkaz (č. l. 24). Tento európsky zatýkací rozkaz vydal dňa 20. marca 2007 vtedajší sudca pre prípravné konanie JUDr. J. M. v rámci konania vedeného na Okresnom súde B. pod sp. zn. 0Tp/149/2007.

Z obsahu obidvoch pripojených spisov (0Tp/522/2006; 0Tp/149/2007) je preukázané, že obvinený bol dňa 27. októbra 2010 zadržaný v Poľskej republike. Rozhodnutím Krajského súdu v Krakove, sp. zn. III Kop 153/2010 zo dňa 21.01.2011, bol obvinený M. vydaný Slovenskej republike. Z výroku a odôvodnenia tohto cudzozemského rozhodnutia vyplýva, že obvinený bol vydaný Slovenskej republike na základe európskeho zatýkacieho rozkazu zo dňa 22. augusta 2006 vydaného Okresným súdom B. v konaní, sp. zn. 0Tp/522/2006, pre skutok z decembra 2004, ktorý je zatiaľ právne kvalifikovaný podľa § 219 Tr. zák. Krajský súd v Krakove odmietol obvineného vydať Slovenskej republike podľa európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorý v úplne inej trestnej veci vydal Okresný súd v Tmave v konaní, sp. zn. 5T/8/2002.

Zatknutý obvinený bol Slovenskej republike odovzdaný 28. apríla 2011. Nasledujúci deň (29. apríla 2011) vykonal JUDr. D. ako službukonajúci sudca pre prípravné konanie výsluch obvineného v rámci konania označeného dvomi sp. zn. 0Tp/522/2006 a 0Tp/149/2007. Počas výsluchu obvineného predložil jeho obhajca návrh na nahradenie väzby sľubom a dohľadom probačného a mediačného úradníka, vrátane ponuky peňažnej záruky zo strany družky obvineného. Tieto podania boli označené sp. zn. 4T/88/2008. Hneď po vykonanom výsluchu obvineného JUDr. D. rozhodol o vzatí obvineného do väzby, pričom zamietol všetky návrhy na nahradenie väzby.

Následne na základe sťažnosti obvineného Krajský súd v Bratislave v konaní, sp. zn. 2Tpo/34/2011 dňa 9. mája 2011 rozhodnutie JUDr. D. v celom rozsahu zrušil a obvineného prepustil ihneď z väzby na slobodu.

Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia vyplýva, že v danom prípade JUDr. D. nebol oprávnený o väzbe obvineného po jeho vydaní na Slovensko konať a rozhodovať, keďže v predmetnej trestnej veci už bola dlhší čas (dňa 30. júla 2008) podaná obžaloba, o ktorej sa na Okresnom súde B. vedie súdne konanie pod sp. zn. 4T/88/2008. Krajský súd uviedol, že postup JUDr. D. bol zrejším porušením Trestného poriadku.

Zároveň však krajský súd uviedol, že toto pochybenie JUDr. D. nebolo primárnym pochybením v predmetnej väzobnej veci. Ako prvý podstatný procesný nedostatok krajský súd označil absenciu platného (účinného) európskeho zatýkacieho rozkazu ako záväzného právneho titulu na zatknutie a následné vydanie obvineného z cudzieho štátu Slovenskej republiky.

Krajský súd konštatoval, že európsky zatýkací rozkaz vydaný v prípravnom konaní slúži na vydanie obvineného z iného štátu len vo fáze prípravného konania. Ak teda v čase od jeho vydania do momentu jeho realizácie došlo k podaniu obžaloby, t. j. k skončeniu prípravného konania (§ 10 ods. 15 Tr. por.), bolo potrebné vydať nový európsky zatýkací rozkaz, a to zo strany predsedu senátu, ktorému bola trestná vec po podaní obžaloby pridelená (§ 6 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z., resp. § 491 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd uviedol, že v konaní, sp. zn. 4T/88/2008, k vydaniu nového európskeho zatýkacieho rozkazu po podaní obžaloby nedošlo.

Odhliadnuc od absencie účinného európskeho zatýkacieho rozkazu po podaní obžaloby krajský súd tiež poukázal na nesprávnosť postupu a rozhodnutia Krajského súdu v Krakove, ktorý v prvej časti výroku svojho rozhodnutia uviedol, že obvineného vydal Slovenskej republike „... na základe európskeho zatýkacieho rozkazu zo dňa 22. augusta 2006 vydaného Okresným súdom B. v konaní, sp. zn. 0Tp/522/2006 ...“. Je nepochybné, že v tento deň nebol v konaní, sp. zn. 0Tp/522/2006, vydaný žiadny európsky zatýkací rozkaz, ale len tzv. vnútroštátny príkaz na zatknutie podľa § 73 ods. 1 Tr. por. Na základe vnútroštátneho zatýkacieho rozkazu však nemohlo dôjsť k zadržaniu obvineného na území žiadneho cudzieho štátu, a teda ani k jeho vydaniu.

Napokon Krajský súd v Bratislave konštatoval pochybenie Krajského súdu v Krakove aj v tom, že vo výroku jeho rozhodnutia o vydaní obvineného Slovenskej republike chýba opis skutku, pre ktorý bol vydaný.

Po vykonanom dokazovaní disciplinárny súd uznal JUDr. D. vinným zo spáchania obidvoch skutkov, keďže bolo preukázané, že tieto skutky sa stali, sú disciplinárnymi previneniami v zmysle § 116 zákona a za ich spáchanie je JUDr. D. disciplinárne zodpovedný.

V súvislosti so spáchaním skutku č. 1 je preukázané, že JUDr. D. svojim konaním (a následným nekonaním) o podanej žiadosti obvineného zavinené porušil povinnosti sudcu.

Podľa § 30 ods. 1 zákona je každý sudca povinný zdržať sa pri výkone svojej funkcie všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Podľa § 30 ods. 4 zákona je každý sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito a v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietáhov. Napokon disciplinárny súd poukazuje na § 2 ods. 6 Tr. por., z ktorého vyplýva povinnosť vybavovať tzv. väzobné veci prednostne a urýchlene.

Spáchanie skutku v bode 1. je preukázané podľa obsahu pripojeného spisu Okresného súdu B., sp. zn. 0Tp/526/2010, z ktorého je zrejmé, že JUDr. D. konal ako sudca pre prípravné konanie, keďže takéto označenie jeho procesnej pozície je uvedené na viacerých miestach (zápisnica, uznesenie, podpis). Je nepochybné, že právomoc JUDr. D. konať o podanej žiadosti o prepustenie obvineného z väzby na slobodu skončila dňa 20. októbra 2010, t. j. dňom, kedy v tejto trestnej veci bola podaná obžaloba. Na tom nič nemení záver, že JUDr. D. ako službukonajúci sudca v minulosti konal a rozhodol o vzatí tohto obvineného do väzby. Právomoc (jurisdikcia) sudcu pre prípravné konanie je vymedzená § 10 ods. 3 Tr. por. a končí podaním obžaloby, keďže tým momentom končí fáza prípravného konania (§ 10 ods. 15 Tr. por.). Osobitne je právomoc sudcu pre prípravné konanie vymedzená pri rozhodovaní o väzbe (§ 72 ods. 2, tretia veta Tr. por.). Vyššie uvedený záver bol pritom už v tom čase a aj následne judikovaný (ZSP-54/09; Rt-19/11).

Taktiež je preukázané, že po vrátení spisu z Krajského súdu v Bratislave dal pokyn na doručenie predmetného rozhodnutia stranám a zároveň dal písomný pokyn na archiváciu spisu (viď referát na úvodnej strane rozhodnutia – č. 1. 19). O tom, že na Okresnom súde B. je evidovaná nerozhodnutá žiadosť obvineného o jeho prepustenie z väzby, teda včas neinformoval zákonného sudcu.

V súvislosti s disciplinárnou zodpovednosťou JUDr. D. treba poukázať aj na § 5 ods. 3 vyhl. č. 543/2005 Z. z., v zmysle ktorého je konajúci sudca v rámci výkonu svojich oprávnení povinný vykonávať kontrolu plnenia uložených úloh. Zároveň je povinnosťou každého konajúceho sudcu zisťovať (overiť), či je daná jeho procesná jurisdikcia. On zodpovedá za správnosť a aktuálnosť lustrácií v tomto smere.

Disciplinárny súd preto konštatuje, že skutok v bode 1. sa stal a v tam uvedenom rozsahu ho zaviniť JUDr. D.

V súvislosti so závažnosťou zisteného porušenia sudcovských povinností treba zdôrazniť, že JUDr. D. tieto svoje povinnosti porušil v tzv. väzobnej veci. Priamym dôsledkom jeho nesprávneho konania (rozhodovania) a následného nekonania bolo prepustenie väzobne stíhaného obvineného v závažnej trestnej veci na slobodu.

Disciplinárny súd preto kvalifikoval takéto zavinené konanie ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. g/ zákona, keďže jeho zavinené konanie (nekonanie) malo za následok priet'ahy v súdnom konaní. Zároveň disciplinárny súd skutok v bode 1. právne kvalifikoval ako závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. b/ zákona, keďže škodlivosť jeho nesprávneho postupu bola zvýšená (prepustenie obvineného z väzby v závažnej trestnej veci).

Spáchanie skutku v bode 2. je preukázané podľa obsahu pripojených spisov Okresného súdu B., sp. zn. 0Tp/522/2006 a sp. zn. 0Tp/149/2007, z ktorých mal súd jednoznačne preukázané, že JUDr. D. rovnako ako v prípade uvedenom v bode 1. konal a rozhodoval ako sudca pre prípravné konanie vo veci, kde bola už podaná obžaloba, t. j. vo veci, ktorá už nebola v štádiu prípravného konania. Takéto označenie jeho procesnej pozície je uvedené na viacerých miestach (zápisnica, uznesenie, podpis, ...).

Po podaní obžaloby však mohol a mal vo veci konať už len zákonný sudca, ktorému bola vec po podaní obžaloby pridelená pod sp. zn. 4T/88/2008 (JUDr. J. J.). V prípade, ak by tento zákonný sudca úkony vo veci nemohol vykonávať, bol oprávnený namiesto neho konať zastupujúci sudca podľa poradia určeného platným rozvrhom práce. Len ak by úkony, ktoré neznesú odklad, nemohol vykonať ani zákonný ani zastupujúci sudca, mohol by tieto úkony realizovať sudca pre prípravné konanie (§ 27 ods. 2 vyhl. č. 543/2005 Z. z.). Z obsahu spisu je však preukázané, že JUDr. D. žiadnym spôsobom nezist'oval, či po prevzatí veci obvineného (štvrtok 28. apríla 2011 o 15.30 hod.) môže zákonný sudca alebo jednotliví zastupujúci sudcovia vo veci konať a v zákonnej lehote 72 hodín rozhodnúť (do nedele 1. mája 2011 o 15.30 hod.). Namiesto toho JUDr. D. o väzbe obvineného konal ako službukonajúci sudca, čo napokon v rámci svojej obhajoby ani nenamietal.

Hoci vydávací poľský súd neuviedol vo výroku vydávacieho rozhodnutia opis skutku, ktorého sa vydanie týka a označenie zatýkacieho rozkazu vo výroku rozhodnutia taktiež nie je správne, možno ustáliť, že obvinený bol vydaný Slovenskej republike práve a len pre skutok z decembra 2004, ktorý je zatiaľ právne kvalifikovaný podľa § 219 zákona č. 140/1961 Zb. Takýto skutok vydávací súd výslovne uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia. Okrem toho Krajský súd v Krakove vo výroku uvádza konanie sp. zn. 0Tp/522/2006 a v odôvodnení konanie

sp. zn. 0Tp/149/2007. Obidve tieto konania sa týkajú vydania zatykača v tej istej trestnej veci ohľadom skutku z decembra 2004. To, že skutok, pre ktorý bol obvinený vydaný, je totožný so skutkom, pre ktorý bola na obvineného podaná obžaloba, potvrdil aj Krajský súd v Bratislave vo svojom zrušujúcom rozhodnutí, sp. zn. 2Tpo/34/2011. Neobstojí teda námietka JUDr. D., ktorý tvrdil, že vydávacie rozhodnutie sa netýkalo skutku, pre ktorý bola na Okresnom súde B. podaná obžaloba.

Disciplinárny súd však skutok v bode 2. právne kvalifikoval „len“ ako disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 1 písm. a/ zákona, keďže zavinene porušil povinnosti sudcu.

Podľa § 30 ods. 1 zákona je každý sudca povinný zdržať sa pri výkone svojej funkcie všetkého, čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkciu sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov. Z ust. § 30 ods. 4 zákona vyplýva pre každého sudcu povinnosť vykonávať svoje povinnosti svedomito.

Disciplinárny súd totiž zohľadnil skutočnosť, že takýto nesprávny postup JUDr. D. nebol jediným a primárnym pochybením pri rozhodovaní o väzbe zatknutého obvineného. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Tpo/34/2011 zo dňa 9. mája 2011 totiž vyplýva, že obvinený nemal na územie Slovenskej republiky byť ani vydaný, keďže európsky zatýkací rozkaz vydaný v prípravnom konaní pod sp. zn. 0Tp/149/2007 stratil podaním obžaloby (t. j. už 30. júla 2008) platnosť a účinnosť v zmysle § 491 ods. 2 Tr. por., v spojení s § 1 ods. 2 zákona č. 403/2004 Z. z., príp. v zmysle § 6 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. Zákonný sudca, ktorému podaná obžaloba napadla, mal posúdiť, či po podaní obžaloby naďalej existujú dôvody na vydanie takého zabezpečovacieho inštitútu a vydať vlastný (nový) európsky zatýkací rozkaz. Z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave teda vyplýva, že obvinený by bol z väzby prepustený aj v prípade, ak by o jeho väzbe rozhodoval zákonný sudca v rámci konania 4T/88/2008. Nesprávny postup a rozhodnutie JUDr. D. nemalo za následok prepustenie obvineného na slobodu, keďže k prepusteniu obvineného by došlo aj v prípade, ak by o väzbe obvineného rozhodoval jeho zákonný sudca.

To však nijako neospravedlňuje porušenie povinností sudcu zo strany JUDr. D., keďže tento konal a rozhodoval vo veci, v ktorej konať a rozhodovať nebol oprávnený. Práve toto jeho zjavné pochybenie v tak závažnej väzobnej veci bolo pritom (hoci neoprávnené) predmetom zvýšeného mediálneho záujmu, s následnými negatívne ladenými informáciami o spôsobe riešenia tejto trestnej veci zo strany súdov Slovenskej republiky. Hoci tento mediálny záujem sa nesprávne zameral len na jedno (nie primárne) pochybenie, je nepochybné, že ak by JUDr. D. prenechal

rozhodovanie o zatknutom obvinenom jeho zákonnému sudcovi, odpadol by tento (médiami pertraktovaný) dôvod prepustenia obvineného z väzby.

Ani motív spomínaný JUDr. D. neznižuje jeho disciplinárnu zodpovednosť za skutok č. 2. JUDr. D. priznal, že už v čase rozhodovania o väzbe obvineného vedel o chybách vydávacieho rozhodnutia poľského súdu. Napriek tomu rozhodol o vzatí obvineného do väzby, aby tak vytvoril hmotnoprávny podklad pre konvalidovanie predchádzajúcich nezákonných rozhodnutí.

V tejto súvislosti disciplinárny súd uvádza, že je neprípustné, aby sudca v akejkoľvek veci rozhodoval s vedomím, že jeho rozhodnutie nie je správne, resp. že vedome vybral jedno z dvoch zlých rozhodnutí (riešení). To platí o to skôr, ak koná a rozhoduje o obmedzení slobody obvineného, t. j. o obmedzení jedného zo základných ľudských práv. Pochybnosti o správnosti svojho postupu a rozhodnutia sudca nemôže nikdy „vyriešiť“ vzatím obvineného do väzby.

Pri rozhodovaní o druhu a výmere disciplinárneho opatrenia nebol disciplinárny súd viazaný návrhmi navrhovateľov. Súd prihliadal na to, aby ním uložené disciplinárne opatrenie zodpovedalo povahe a rozsahu disciplinárneho previnenia a zároveň, aby predstavovalo primeranú sankciu pre sudcu, ktorý svoje povinnosti porušil.

Disciplinárny súd na prospech JUDr. D. zohľadnil, že ide o prvé disciplinárne prejednávanie tohto sudcu v súvislosti s neplnením si sudcovských povinností.

Nemožno však prehliadať skutočnosť, že v čase spáchania disciplinárneho previnenia v bode 2. už bolo voči JUDr. D. iniciované disciplinárne konanie pre obdobný skutok (skutok č. 1). V čase páchania druhého disciplinárneho previnenia už teda bol JUDr. D. rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 3Tpo/71/2010, zo dňa 12. novembra 2010, upozornený, že po podaní obžaloby končí právomoc sudcu pre prípravné konanie.

Na druhej strane disciplinárny súd nemohol JUDr. D. pričítať ako priťažujúcu okolnosť údajné vyvolanie negatívnej verejnej mienky. Možno totiž jednoznačne konštatovať, že príčinou tvrdeného pobúrenia verejnosti ohľadom dôvodov (príčin) prepustenia obvineného M. z väzby na slobodu bolo nesprávne (neúplné) interpretovanie dôvodov rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Tpo/34/2011, zo dňa 9. mája 2011. Krajský súd jednoznačne konštatoval, že porušenie povinnosti sudcu zo strany JUDr. D. nebolo primárnym (podstatným) procesným nedostatkom, a teda jeho postup nemožno označovať ako príčinu prepustenia obvineného z väzby. Opätovne treba zdôrazniť, že obvinený M. by bol (mal byť) z väzby prepustený aj vtedy, ak by o jeho väzbe rozhodoval zákonný sudca.

JUDr. D. teda spáchal v období šiestich mesiacov dve disciplinárne previnenia, z toho jedno závažné. V zmysle § 117 ods. 5 zákona prichádzalo do úvahy viacero druhov disciplinárnych opatrení. Disciplinárny súd rozhodol, že sankcia vo forme dočasného zníženia funkčného platu najlepšie napĺňa vyššie uvedený účel.

Preto uložil JUDr. D. disciplinárne opatrenie podľa § 117 ods. 5 písm. b/ zákona vo forme zníženia funkčného platu o 50 % na dobu šiestich mesiacov.

P o u č e n i e: **Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa, keď sa rozhodnutie odvolateľovi doručilo. Odvolanie treba podať na disciplinárnom súde. Včas podané odvolanie má odkladný účinok (§ 131 ods.1 zákona).**

V Bratislave dňa 14. novembra 2011

JUDr. Marek D u d í k, v.r.
predseda disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková